

рархия (тѣхната собствена ерархия е била сж-ставена по образецъ на ерархията отъ цървиятъ вѣкъ на християнството), а съ нейното отрицание са е вжедняло и отрицанието на сичките господ-ствующи обществени отношения: „учать же своя-си не повиноватися властелемъ своимъ, хуляще богатыхъ, отецъ ненавидаютъ, ругаются старѣйши-намъ, укоряють бояры, мерзки Богу мнятъ ра-ботающихъ царю, и всякому рабу не велятъ рабо-тати господину своему.“

Тие демократически и социални принципи не сж могле да не увлекать народното болшинство, особено когато у богомилите тие сж са подкрѣ-пляле съ религиозни свжрзки, — съ онова джл-боко знание на божественните тайни, съ което тие сж са хвалиле и което е било неизвѣстно на го-сподствующиятъ клиръ. Ако тие тжрѣгле прислѣ-дования отъ клирътъ и отъ властителите, то сж ги считале мжченици за правото дѣло.

Знанието на божественните тайни е представля-ло за народната фантазия оная желанна храна, коя-то е тя сѣкога тжрсила, когато у нея са е появлялъ вопросъ за нѣкоя джлбока тайна. И така, както казахме вече, вопросите за сжтворението на свѣ-тътъ, за спасението на душата и за сждбата на човѣкътъ въ загробниятъ животъ, сж находиле у богомилите положителни отговори, които оконча-телно сж подкуповале поетическата потрѣбность на пародтъ. За нашето сжжаление ние знаеме твжрде малко подробности за богомилските уче-ния и за тѣхната космогоническа система. Въ тѣхъ безъ никакво сжмнѣние сж биле много вариации, както бива почти сѣкога съ народните религии,